

רע"פ 4352/13 - פלוני נ' מדינת ישראל

רע"פ 4352/13 - פלוני נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 4352/13

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[01.09.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 13.5.2013, בע"פ 12510-02-13, שניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא; מ' סוקולוב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, שניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה, ג' קרא, ו-מ' סוקולוב, בע"פ 12510-02-13, מיום 13.5.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל-אביב-יפו, אשר ניתן על-ידי כב' השופט ב' שגיא, בת"פ 8786-04-12, מיום 25.12.2012.

רקע והליכים קודמים

כתב האישום

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירה של התפרצות לדירת מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין. התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מהעובדות המתוארות בכתב האישום עולה, כי ביום 29.3.2012, סמוך לשעה 11:22, התפרץ המבקש לדירתו של המתלונן, ברחוב דיזינגוף בתל-אביב, בכך שנטל את מפתח הדירה מארון החשמל שבסמוך לדירה, ונכנס פנימה. כאשר הגיע המתלונן לדירה, הוא הבחין בדלת הפתוחה, נכנס פנימה ופגש במבקש בסמוך למקלחת שבדירה. באותן נסיבות, המבקש הדף את המתלונן וברח מן הדירה. המתלונן רדף אחרי המבקש, תוך שהוא יוצר קשר טלפוני עם המשטרה. ביני לביני, המבקש עצר מונית ונכנס לתוכה, ובהמשך נתפס על-ידי שוטרים שהוזעקו למקום.

הדיון בבית משפט השלום

3. ביום 22.11.2012, הרשיע בית משפט השלום בתל-אביב-יפו את המבקש בביצוע העבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, וזאת לאחר שמיעת הוכחות. בית משפט השלום ציין בהכרעת דינו, כי ההנמקה המרכזית להרשעתו של המבקש נעוצה ברצף האירועים, כפי שעולה מעדויות המתלונן, נהג המונית והשוטר, אשר עצר את המבקש מיד כשירד מהמונית. עוד הוסיף וקבע בית המשפט, כי "להנמקה זו מצטרפת התרשמותי השלילית מאמינות הנאשם [המבקש] ומגרסאותיו המשתנות".
4. ביום 25.12.2012, גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש, תוך מתן משקל לעברו הפלילי המכביד, אשר כולל הרשעות רבות בעבירות רכוש, סמים, אלימות וכן בעבירות כלפי שוטרים. כמו כן, ציין בית המשפט את העובדה, כי בעבר, הושתו על המבקש עונשי מאסר ממושכים. בית משפט השלום הדגיש, כי "עברו הפלילי של הנאשם [המבקש] מצדיק גזירת עונש ברף העליון, בוודאי כאשר עמדו לחובתו בעת ביצוע המעשים 2 מאסרים מותנים לתקופות ממושכות".
- בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי לא ניתן להצביע על שיקולים לקולא בעניינו של המבקש, אשר יצדיקו סטייה מהרף העליון של מתחם הענישה, זאת, שכן המבקש הורשע רק לאחר שמיעת הוכחות, ולא לקח אחריות על מעשיו. עוד הזכיר בית המשפט השלום, את גזר הדין שניתן בעניינו של המבקש בהליך קודם (ת"פ 1379/09), שם איפשר בית המשפט למבקש להשתלב בהליך טיפולי, אולם המבקש לא השכיל לנצל זאת "ובחר בעבריינות כדרך חיים".
- לפיכך, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הפעלת שני עונשי מאסר מותנים, האחד בן 12 חודשים, והשני בן 6 חודשים, במצטבר זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר בתיק הנוכחי, כך שעל המבקש הוטלו בסך הכל 3 וחצי שנות מאסר, החל מיום מעצרו; 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירת רכוש, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; וכן קנס בסכום של 2,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו.
- הדיון בבית המשפט המחוזי
5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, הן על הרשעתו והן על חומרת העונש שהוטל עליו. בערעורו, טען המבקש טענות שונות בעניין ייצוגו המשפטי, אשר גרם, לדבריו, לפגיעה בהגנתו. בין היתר, טען המבקש, כי לא קיומה לו הקראה כדין ובאופן מסודר, ובשל כך הוא היה מנוע מלטעון טענת אליבי, שהועלתה אך בשלב עדותו.
- עוד טען המבקש בערעורו, כי לא בוצעה חקירה נגדית אפקטיבית למתלונן, וזאת לאור החלטת בית משפט השלום בעניין קיומה של עדות מוקדמת. לשיטתו של המבקש, שגה בית משפט השלום בהחלטתו להתיר את עדותו המוקדמת של המתלונן, ואף טעה משלא נתן משקל, במסגרת הכרעת הדין, לעובדה שהמתלונן לא נחקר בחקירה נגדית. עוד הוסיף וטען המבקש, כי מונה לו סנגור ציבורי בניגוד לדעתו.

6. ביום 13.5.2013, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, על שני חלקיו. בפסק דינו, התייחס בית המשפט, באופן מפורט, לעניין ייצוגו של המבקש וציין כי "התמונה המצטיירת היא כי המערער [המבקש] התנהל באופן מניפולטיבי בפניותיו לבית המשפט תוך עשיית שימוש בזכות הייצוג".

אשר לטענות המבקש בדבר העדות המוקדמת, קבע בית המשפט המחוזי, כי כלל לא היה מדובר בעדות מוקדמת אלא ב"עדות שהוקדמה", וזאת משום שהמתלונן הודיע כי הוא עומד לעזוב את הארץ למשך שנה, במסגרת שליחות. בעקבות כך, אותו מותב, אשר שמע את התיק, הורה על שמיעת העדות בתאריך מוקדם, בטרם יציאתו של העד לחו"ל. אשר לטענות המבקש ביחס להיעדר חקירתו הנגדית של המתלונן, קבע בית המשפט המחוזי, באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי למבקש ניתנו כל ההזדמנויות למצות את החקירה, ונקבע, כי "המערער [המבקש] הוא שבחר שלא לחקור נגדית, ולא ראינו כי זכויותיו קופחו".

אף לגופו של עניין, קבע בית המשפט המחוזי, כי חקירה נגדית בנסיבות העניין, לא היתה חושפת עובדות שלא עמדו בפני בית משפט קמא, ואף פירט, בהקשר זה, את השאלות שהעלה סנגורו של המבקש, לו היתה מתקיימת חקירה נגדית, וביניהן שתי סוגיות עיקריות. האחת, סוגיית קשר העין בין המבקש, לאחר שיצא מהדירה, לבין המתלונן, ועד למעצרו של המבקש על-ידי השוטרים. בעניין זה, קבע בית המשפט המחוזי, כי בית משפט השלום שאל את השאלות הרלבנטיות, נענה, והדברים נרשמו בפרוטוקול הדיון.

הסוגיה השניה, נוגעת לאופן התפרצות המבקש לדירה באמצעות המפתח. בנושא זה, נטען על-ידי סנגורו של המבקש, כי חקירה נגדית בעניין זה, היתה מעמידה את העבירה בה הורשע המבקש על "הסגת גבול", וזאת תחת עבירת ההתפרצות. אף טענה זו נדחתה על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר קבע, כי עדותה של בת זוגו של המתלונן בסוגיה זו היתה חד משמעית, "ומדובר בהתפרצות לכל דבר וענין ולא בהסגת גבול".

בית המשפט המחוזי אף דחה את טענתו של המבקש, בדבר אי קיום הקראה בעניינו, בזו הלשון: "מקובל עלינו כי הקראה ככלל איננה צריכה להיות אקט טכני, אלא הקראה מפורטת ומשמעותית. יחד עם זאת, במקרה הנוכחי הוטל על המערער [המבקש] במפורש, בשעה שהיה מיוצג, להגיש תגובה מפורטת בכתב לכתב האישום, המערער [המבקש] בחר שלא לעשות זאת, ועל-כך יוכל לבוא בטרוניה רק לעצמו". אשר לטענת האליבי שהעלה המבקש, קבע בית המשפט המחוזי, כי המבקש לא העלה טענה זו בהזדמנות הראשונה, כפי שהיה עליו לעשות, ואף הוסיף, כי ממילא, המבקש לא הביא את העדים המינימליים לצורך הוכחתה.

לאור האמור, דחה בית המשפט המחוזי את כל השגותיו של המבקש לעניין הכרעת הדין. אשר לערעורו של המבקש על חומרת העונש, קבע בית המשפט המחוזי, כי "עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של המערער [המבקש], שראוי יותר להגדרה כספר הרשעות קודמות, מצביע על-כך כי לא נפלה כל שגגה מעם בית-משפט קמא. המערער [המבקש] עוסק בעבירות רכוש לפרנסתו, הוא ריצה כבר תקופות מאסר ארוכות רבות, ונראה שאין בכך כדי להרתיעו". בית המשפט אף התייחס לנסיבות הספציפיות של ביצוע העבירה במקרה דנן, ונתן דעתו לחומרה הגלומה בכך שהמבקש נתקל במתלונן בדירתו פנים אל פנים. בסופו של יום, קבע בית המשפט המחוזי, כי לא מצא עילה להתערב במידת העונש ודחה את הערעור על שני חלקיו, כאמור.

- הבקשה לרשות ערעור
7. בבקשת רשות ערעור שהגיש המבקש בעצמו לבית-משפט זה, הוא חזר על טענותיו, כפי שאלו הועלו בפני בית המשפט המחוזי, לרבות טענותיו בדבר אי קיום הקראה ואי ביצוע חקירה נגדית למתלונן. עוד עתר המבקש בבקשתו, כי בית המשפט ימנה לו סנגור.
8. בהחלטתי מיום 19.6.2013, הוריתי לסנגוריה הציבורית להגיש את עמדתה ביחס לשאלת ייצוגו של המבקש בהליך זה. ביום 30.6.2013 הגישה הסנגוריה הציבורית את עמדתה, לפיה היא משאירה את שאלת מינוי סנגור ציבורי למבקש, לשיקול דעתו של בית המשפט, אך הדגישה, כי הסנגוריה הציבורית אינה מגישה ערעורים ובקשות רשות ערעור בשם לקוחותיה באופן אוטומטי, ואף מבחינה, בהקשר זה, בין הליך של ערעור פלילי לבין הליך של רשות ערעור פלילי, כבמקרה דנן.
- לאחר שבחנתי את בקשתו של המבקש, הגעתי למסקנה כי אין לחייב את הסנגוריה הציבורית לייצג את המבקש בהליך זה. דיון והכרעה
9. למקרא האמור בבקשה, נחה דעתי, כי אין עילה ליתן למבקש רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בעניין הנדון. כלל נקוט עימנו מימים ימימה הוא, כי בקשת רשות ערעור תינתן במשורה, ואך במקרים ייחודיים ונדירים, המעלים שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה, או כאשר דחיית הבקשה עשויה לגרום למבקש עיוות דין (ראו, מבין רבים אחרים, רע"פ 2742/13 עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.2013); רע"פ 3743/13 שיליאן נ' מדינת ישראל (11.7.2013); רע"פ 5139/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (19.8.2013); רע"פ 5168/13 גורודצקי נ' מדינת ישראל (22.8.2013)). במקרה דנן, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת כל שאלה משפטית נכבדה, ואף המבקש כלל לא התיימר לטעון זאת. על כן, יש לדחות את הבקשה מטעם זה בלבד.
10. יתירה מזאת, עיון בבקשה מגלה, כי הלכה למעשה, מדובר בניסיון לערעור נוסף על פסק דינו של בית משפט השלום, ואף מסיבה זו, אין הבקשה עומדת בקריטריונים הנהוגים למתן רשות ערעור. כפי שקבעתי, פעמים רבות, אין בידי לאפשר מעין "מקצה שיפורים" במסגרת הליך משפטי נוסף בפני ערכאה זו (ראו, לעניין זה, רע"פ 2129/13 זכרי נ' מדינת ישראל (7.4.2013); רע"פ 2958/13 סבאח נ' מדינת ישראל (8.5.2013)).
11. למעלה מן הצורך, אציין, כי לא נפל כל פגם בפסקי-הדין של הערכאות הקודמות. בית משפט השלום ביסס את הרשעתו על שמיעת העדים הרלוונטים, וביניהם, עדותם של נהג המוניתי, השוטר שעצר את המבקש, המתלונן ובת זוגו, תוך שקבע כי "מדובר בתמונה עובדתית שלמה, ברורה, המוכיחה את אשמתו של הנאשם [המבקש] מעל לכל ספק סביר". אף בית המשפט המחוזי, קבע בפסק-דינו, כי לא עלה בידי הסנגור להצביע על זכות כלשהי של המבקש, אשר נפגעה, והדברים פורטו.
12. לאור האמור, ומשלא מצאתי כל הצדקה לדון בעניינו של המבקש ב"גלגול שלישי", הנני דוחה את בקשת רשות הערעור.
- ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ג (1.9.2013).